

Tiden er syg. Vi have faaet den priselige Skik indført i de senere Aar her i Folketinget, at der en af Sessionens første Dage bliver omdelt det første Nummer af Tillæg B., og i dette Tillæg B. staa Svarerne fra de paagældende Ministre, om hvad der er bleven gjort ved de Andragender, som ere blevne henviste til dem. Det samme er ogsaa sket i Aar, og ærede Medlemmer, der ere interesserede i disse Andragender, have naturligvis allerede nu set, hvad Svar der er givet fra Ministerierne, enten der saa er blevet taget Hensyn til Andragenderne eller ikke. Der er nu et Andragende, som jeg i højeste Grad beklager, har faaet det Svar, det har, fra Ministeren, nemlig Andragendet fra Lodsejere i Viby ved Aarhus. Thi dette Andragende kan komme til at gaa ud over mange andre Landboere, og her forekommer det mig virkelig, at Landboerne have noget at beklage sig over. Jeg skal minde om, hvad i Fjor den daværende Minister for offentlige Arbejder svarede i dette Tilfælde. Sagen er jo den, at ved Generalloven, vi fik om Jernbaner af 8de Maj 1894, blev det under Protest fra mig og flere i denne Sal slaaet fast som den almindelige Regel, at Bestemmelserne i Loven af 5te Marts 1845 skulde være gældende Taksationskommissionsregel for hele den Række af Baner, vi fik den 8de Maj 1894. Denne Regel gaar i Modsetning til den i Loven af 1861 ud paa, at i Taksationskommissioner, der ere nedsatte efter den, faa de paagældende Lodsejere ingen som helst delegerede med. Der er jo nu ingen saa ufornuftig at forlange, at de paagældende Lodsejere skulde have Flertal i Kommissionen, men da de slet ingen delegerede have, protesterede vi mod, at denne Generalregel skulde gælde i den nævnte Lov af 1894, der angik henved 30 Baner. Men det er ogsaa en af de moderates Bedrifter. De ville jo saa gerne give sig ud for at være Patentagrarer, det er en af deres Kærligheder, men alligevel lavede de saa Loven af 8de Maj 1894, hvorefter det kommer til at svide til Landboerne ude omkring, hvor Jernbaner blive anlagte, saaledes som det har gjort det ved Lodsejere i Viby. Det var ikke muligt for os at faa en eneste Ændring i den Retning. De

Herrers Politik foregik jo bag Kulisserne, hvor man aftalte, hvorledes hele den Madpose skulde skæres, saaledes at det baade ved denne og saa mange andre Love ikke var muligt at faa en eneste Ændring indført. Nu kom Lodsejerne i Viby i Fjor og klagede over den Medfart, de havde faaet i Henhold til den bestaaende Lov. Folketingets Finansudvalg henviste da med Tilslutning fra Tinget dette Andragende, og i den Anledning udtalte saa den paagældende Minister — maa jeg tillade mig at oplæse et Par Linier —: „Naar jeg skal sige min personlige Mening, er det den, at Gaardejer Loft i Virkeligheden burde have haft noget mere, og deri ser jeg naturligvis et Eksempel paa, at der kunde være nogen Grund til at have en Overtaksation, hver Gang saadant sker. En saadan findes ikke nu i Lovgivningen, og hvorvidt man kunde komme overens om en saadan Overdomstol, skal jeg i Øjeblikket ikke udtale mig om, men kommer det ærede Folketing med en Anmodning i saa Henseende, skal jeg være fuldt villig til at tage Spørgsmaalet under den nøjeste Overvejelse“, og saa udtaler han videre sin Sympati for Sagen. Nu siges der i det Svar, som foreligger her paa dette Andragende fra Ministeren for offentlige Arbejder, at i den Anledning skal man tjenstlig meddele, at de af Taksationskommissionen paa lovlig Maade truffne Beslutninger ere endelige, og saa har Ministeriet ikke set sig i Stand til at foretage videre i Sagen. Ja, vi vidste skam nok i Forvejen, at det var lovligt, men det, vi ville, og det, jeg nævned i Fjor paa Finansudvalgets Vegne, og det, der fik Tingets Tilslutning ved, at det stemte for dette Andragendes Henvi- ning, var dette, om vi ikke kunde blive enige om, i alt Fald i visse Tilfælde, at faa en Forandring gjort ved vor Lovgivning paa dette Omraade; for det er vitterligt, at disse Folk i Viby have ikke tabt Hundreder, men have tabt Tusinder ved den Taksation, der er foretagen; det maatte jo blive Følgen i en saadan By, hvis Jor- der ligge tæt ind til den store Aarhus By, det kunne vi jo sige os selv, og derfor beklager jeg, som sagt, at Andragendet er blevet mødt fra Ministerens Side, som sket er i Slutningen af det Svar, som under